

[Erik Kragh.]

uvilligheden til at bruge atomvåbnene, skulle forsøge lokal politisk afpresning eller et lokalt militært angreb. Med andre ord: de har den opgave at sige til den anden part, at hvis han kommer her i Danmark — og det gælder i øvrigt alle styrkerne langs jerntæppet — bliver han indviklet i kamp, i begivenheder, hvis videre forløb og hvis videre konsekvenser for sig selv han ikke kan overse, og som kan føre til den atomkrig, han ikke ønsker. Det er denne opgave, danske styrker skal løse. Det er ikke et eksistensforsvar over for et kæmpemæssigt russisk angreb — det er der ingen, der drømmer om, for det kan vi selvfølgelig ikke gøre. Men vi kan sammen med vore allierede løse denne krigsafskrækkende opgave, som netop er de konventionelle styrkers opgave i Europa med de amerikanske strategiske kernevåben i baggrunden. Hvis denne opgave skal løses for Danmarks vedkommende, kan styrkerne ikke være mindre. Hvis de skal have nogen troværdighed hos modparten — og det, det drejer sig om, er jo, at modparten skal tro på den krigsafskrækkende virkning af de styrker, vi har — kan man ikke reducere dem, men må udbygge dem med mere moderne materiel efterhånden til erstatning for det materiel, der bliver forældet. Derfor vil jeg egentlig glæde mig over, at regeringen har stået fast i spørgsmålet om ikke at reducere forsvarsbudgettet. Jeg kan forsikre for — og jeg er sikker på, at forsvarsministeren kan forsikre det endnu mere — at forsvarsbudgettet er så stramt, at hvis man ville gøre indgreb heri, ville man svække vore styrkers troværdighed i modpartens øjne; det er det, som sagen i virkeligheden drejer sig om.

Per Møller: Da man i FN proklamerede 1960erne som et særligt udviklingsår, vakttes der store forhåbninger til live hos de hundreder og atter hundreder af millioner mennesker, der lever i elendighed og trængsel i et omfang, som vi slet ikke har fantasi til at sætte os ind i. Proklameringen af dette udviklingsår vakte håbet om, at der nu forestod en beslutsom international indsats, som skulle bringe udviklingen over det døde punkt.

Selv om vi endnu er i 1960erne, så er det

dog muligt at fastslå, at udviklingsåret ikke er forløbet tilfredsstillende, men at det snarere må karakteriseres som en tragisk fiasko. Under den igangværende 22. generalforsamling i FN har erkendelsen af denne fiasko indtaget en fremskudt plads i debatterne, og repræsentanterne for u-landene har ikke kunnet skjule deres mismod, deres bitterhed og deres bekymring.

De dystre perspektiver er på en meget belysende måde blevet trukket frem gennem en sammenstilling af kapitalstrømmen fra de rige lande til u-landene og den modgående strøm, der går fra u-landene til de rige lande. På den ene side spores der en klart markeret tendens hos giverlandene til at nedskære deres bidrag; men samtidig vokser den kapitalstrøm, der går i modsat retning: u-landenes forpligtelser i form af renter, afdrag og andre ydelser samt i en vis udstrækning privat kapitalflugt beløber sig efterhånden til vældige summer. FNs sekretariat har netop beregnet, at en videreførelse af den nuværende udvikling vil betyde, at der om 7-8 år går en større kapitalstrøm fra de fattige lande til de rige end omvendt. Hvis man lader det komme dertil, vil man have en situation, hvor u-landshjælpen rent faktisk er ophørt.

Den udvikling, der her træder frem, må nødvendigvis rykke ind og få en plads i dansk udenrigspolitik. Den brede og almindelige politiske tilslutning til den tanke, at Danmark skal føre en positiv og aktiv u-landspolitik, giver et godt politisk grundlag for, at Danmark kan komme til at spille den rolle, som svarer til vore kræfter og til vor forståelse af problemets alvor. Men her kommer spørgsmålet, om vor forståelse nu også er stor nok, og om den hviler på et tilstrækkelig sikkert grundlag. Udenrigsministeren har i grunden delvis besvaret spørgsmålet, når han i sin tale her i folketinget siger (Folketingets forhandlinger 1967-68, sp. 1337):

„Endnu er vi kun på begyndelsesstadiet i vort samarbejde med udviklingslandene.“

Vi er kun i det første stadium, men hvordan undgår vi, at vi snubler, når vi kommer til de følgende og mere krævende stadier? Det er min overbevisning, at regering og folketing må indstille sig på, at u-landspolitikken ikke vil kunne videreføres og